

Acrobații

Blacks

Am fost odată doi nebuni cu toane...
ce au privit la munții din destin
ce-și trimiteau spre ceruri buzdugane
într-un șirag de piscuri spre divin.

Pe povârnișuri pline de capcane
perechi-perechi se cățarau încet.
Cu clipele iubirii în crampoane,
urcușul lor era ca un balet.

Noi am decis că timpul ni se scurge,
că nu dorim urcușul să-l urmărim
și, dacă vrem cu viața a concurge,
va trebui un pod să inventăm.

O punte să unească pe vecie
acele piscuri spre care cătăm
A zeilor ascunsă dărnicie
în vârful de legendă s-o aflăm.

Voința unui cuplu cum nu-i altul
am tors-o într-un fir nemaivăzut
Ai aruncat-o-n cer, spre tot înaltul,
să prindă acel pisc întrevăzut.

O punte am întins spre infinituri
strunită doar la capetele ei
Și am pornit urcușul fără lifturi,
făcându-ne din asta un temei.

Doi acrobați pe frânghia subțire
nicicând în toate nu s-a pomenit,
Iar zeii tremurau în amuțire
că cineva egal le-a devenit.

Tu îmi erai în viața echilibrul
și negrul unui gând l-ai înșorit
Luminii însăși, noi i-am fost calibrul
ce-a corectat al undei colorit.

Dar a venit o clipă când, iubire,
ai renunțat să mai privești în sus
Și ai căzut în hău spre despărțire-

Acolo unde toate dor nespuse.

Mă uit acum spre frânghia întinsă
ce plânge și vibrează de-al tău dor.
În față stă o candelă aprinsă
să-mi fie al destinului tendor.

Tu să mă ierți că merg tot înainte,
pe funie spre piscuri că pășesc
E un obol aducerii aminte
a tot ce-ai fost și încă mai iubesc.

Și voi ajunge sus, acolo unde
noi ne-am dorit să fim cum am decis.
Te-oi regăsi, iubire, oareunde,
în orice adiere și în vis.

Tu să mă ierți că îmi înfrunt destinul,
dar însăși tu chiar asta ai dori:
Să simt din nou iubirea și veninul
când vraja unui "doi" va dogori.